The Gleaner

Vol 3 (1965)

Παλαιά έντυπα και χειρόγραφα στη Ρουμανία

Λουκία Δρούλια

doi: [10.12681/er.10532](https://doi.org/10.12681/er.10532)

Copyright © 2016, Λουκία Δρούλια

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Δρούλια Λ. (2016). Παλαιά έντυπα και χειρόγραφα στη Ρουμανία. *The Gleaner*, 3, 79–84.
<https://doi.org/10.12681/er.10532>

ΠΑΛΑΙΑ ΕΝΤΥΠΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἡ ἑλληνικὴ ἐκπολιτιστικὴ ἐπίδραση στὴ Ρουμανία ἐκδηλώθηκε τὸν 14ο αἰῶνα στὸ πεδίο τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων, καὶ σαφέστερα ἀπὸ τὸ 1359 καὶ ὕστερα, ὅταν ἰδρύθηκε ἡ μητρόπολη Οὐγγροβλαχίας μὲ μητροπολίτη τὸν Ἕλληνα Ὑάκινθο, ὡς τότε μητροπολίτη τῆς Βίτζινας¹. Μὲ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης πολλοὶ Ἕλληνες κληρικοὶ κατέφυγαν στὴ Ρουμανία ὅπου ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς ρουμάνους ἡγεμόνες. Οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ ἀντίθετοι στὴ χρῆση τῆς σλαβονικῆς γλώσσας στὴ λειτουργία, ἐπέτυχαν μετὰ ἀπὸ ἀγῶνες, τὴν τελικὴ ἐπικράτηση τῆς ρουμανικῆς γλώσσας καὶ τὴ διάδοση τῆς ἑλληνικῆς. Οἱ ἀγῶνες, ἐξἄλλου, τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἐναντίον τοῦ καθολικισμοῦ καὶ τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ, συνετέλεσαν στὸ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ὀρθοδοξία στὶς ρουμανικὲς ἐπαρχίες. Ἐτσι μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου οἱ ἡγεμόνες τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας συνδέθηκαν περισσότερο μὲ τὶς Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς, προσέγγιση ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴ συχνὴ ἀποστολὴ ἀφιερώματων ἀπὸ τὴ Ρουμανία πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ μοναστήρια τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τῶν Μετεώρων κ.ἄ. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πρόσφυγες κληρικούς, φιλοξενούνται στὶς παραδουνάβιες ἡγεμονίες καὶ πολλοὶ καλλιτέχνες, στοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἐπίδραση τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ καὶ ἡ ἀνέγερση ὠραίων ἐκκλησιῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρόσφυγες κληρικοὺς ἔγιναν ἐπίσκοποι ἢ ἡγούμενοι στὰ μοναστήρια τῆς Ρουμανίας καὶ περιστοιχίσθηκαν μὲ τὸν καιρὸ ἀπὸ Ἕλληνες λογίους, φορεῖς ἐπιδράσεων στοὺς ἡγεμονικοὺς κύκλους. Ρουμάνοι ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες μάθαιναν ἑλληνικά, ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὴν ἑλληνικὴ παιδεία καὶ ἐνίσχυναν τὴν διάδοσή της. Ἐτσι πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Φαναριωτῶν, τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἶχαν διαδοθῇ στὶς παραδουνάβιες ἡγεμονίες, ὅπου ὑπῆρχε κατάλληλο κλίμα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς νεοελληνικῆς παιδείας.

Δὲν χρειάζεται νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν Φαναριώτικη ἐποχὴ, γιὰτὶ εἶναι πολὺ γνωστὴ ἡ ἐκπολιτιστικὴ κίνηση τῶν ἑλλήνων αὐτῶν ἡγεμόνων στὸν 18ο αἰ. Πρέπει ὅμως νὰ τονίσουμε ὅτι δὲν ἐβρόθήσαν μόνο στὴ διάδοση τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Ἄνθρωποι πολὺπλευρα καλλιεργημένοι, φορεῖς οἱ ἴδιοι τοῦ δυτικοῦ πνεύματος, ζήτησαν νὰ διοχετεύσουν τὰ ἀγαθὰ του, πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπη. Τέλος, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴ προσοχὴ συνέλεγαν στὶς ἰδιωτικὲς τοὺς βιβλιοθήκες (παράδειγμα οἱ Μαυροκορδάτοι) ἢ ἀφιέρωναν στὶς βιβλιοθήκες τῶν μοναστηριῶν.

Ἀγάπη γιὰ τὰ βιβλία εἶχαν ἐπιδείξει καὶ παλαιότερα οἱ ρουμάνοι ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες· εἶναι πολὺ γνωστὴ ἡ βιβλιοθήκη τοῦ στόλνικου Κωνσταντίνου Καντακουζηνοῦ στὸ Μαρτζινένι. Τὰ ἐντυπα ἢ χειρόγραφα ποὺ διασώθηκαν ἀπὸ τὶς παλαιᾶς αὐτὲς συλλογές, φυλάγονται σήμερα

1. P. Lemerle, *Actes de Kutlumus*, Παρίσι 1945, σ. 10-11. Γιὰ ὁρισμένα πρόσφατα δημοσιεύματα σχετικὰ μὲ τὴ

μητρόπολη Οὐγγροβλαχίας, βλ. «Byzantinische Zeitschrift», 53 (1960), σ. 473.

στην Βιβλιοθήκη της Ρουμανικής 'Ακαδημίας. Τὰ πολυτιμότερα ἀπὸ αὐτά, μᾶς τὰ παρουσιάζει ὁ V. Căndea, σὲ μιὰ ὥραία ὀλιγοσέλιδη ἐκδοσὴ¹, πετυχαίνοντας νὰ δώσῃ μιὰν εἰκόνα τοῦ πλούτου καὶ τῆς ποικιλίας τῶν συλλογῶν, ποὺ εἶναι χρήσιμες γιὰ τὴν μελέτη τῆς εὐρωπαϊκῆς παιδείας, τῆς ἱστορίας τῶν Ρουμάνων καὶ τῶν λαῶν μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν ἔλθει σὲ ἐπαφὴ κατὰ καιροὺς.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς 'Ακαδημίας, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ συγγραφέα, περιέχει 3.800.000 ἔντυπους τόμους, 32.500 σειρὲς περιοδικῶν, 9.000 χειρόγραφα, 140.000 χαλκογραφίες, ξυλογραφίες καὶ σχέδια, 480.000 ἱστορικὰ ἔγγραφα, 110.000 ἐπιστολές, 175.000 νομίσματα, 35.000 μουσικὰ τετράδια καὶ διάφορα ἄλλα βοηθητικὰ (μικροταινίες, δίσκους, γραμματόσημα κ.ἄ.). Ἀποτελεῖ ἔτσι ἓνα ἀξιόλογο κέντρο ἐπιστημονικῆς ἔρευνας.

Τὰ βιβλία (ἔντυπα ἢ χειρόγραφα) τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ρ.Α., ἔχουν περιέλθει σ' αὐτὴν ἀπὸ ἄλλες παλαιότερες βιβλιοθῆκες τῆς χώρας (τῆς Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Κράτους, τῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, πολλῶν μοναστηριῶν, κ.ἄ.) καὶ ἀπὸ δωρεές εἴτε μελῶν τῆς Ἀκαδημίας εἴτε ἄλλων βιβλιοφίλων.

Ὁ σ. ἀναφέρει εἰδικώτερα ὁρισμένα ἀπὸ τὰ πρὶο παλαιὰ ἢ πρὶο σημαντικὰ ἔντυπα καὶ χφφ, καὶ συγχρόνως παραπέμπει στοὺς δημοσιευμένους καταλόγους, ὅπου περιγράφονται πληρέστερα οἱ συλλογές τῆς Ρ.Α. Τὰ βιβλία (ἔντυπα ἢ χειρόγραφα) τῆς Ρ.Α. διαιρεῖ σὲ παρακάτω κατηγορίες: α) ρουμανικὰ χειρόγραφα, β) ρουμανικὲς παλαιές ἐκδόσεις, γ) σλαβικὰ χειρόγραφα, δ) ἑλληνικὰ χειρόγραφα, ε) λατινικὰ χειρόγραφα καὶ στ) σπάνιες ξένες (μὴ ρουμανικὲς) ἐκδόσεις. Ὁ σ. ἐρευνᾷ ξεχωριστὰ τὴν καθὲ κατηγορία, ἀναπτύσσει τὴν σημασία της στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ρουμανίας καὶ μνημονεύει πολλὰ ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα χφφ καὶ ἔντυπα.

α) Τὸν 16ο αἰ., ὅπως εἶναι γνωστό, ἄρχισε πρὶο νὰ γράφεται ἡ ρουμανικὴ γλῶσσα, ἀντὶ τῆς σλαβονικῆς, ποὺ ἐπικρατοῦσε ὡς τότε. Τὰ πρῶτα ρουμανικὰ χειρόγραφα βιβλία ἦταν μεταφράσεις ἀπὸ σλαβονικὰ καὶ ἑλληνικὰ κείμενα. Στὸν 17ο αἰ. ἐμφανίζονται στὴ ρουμανικὴ γλῶσσα οἱ πολὺ γνωστὲς μεσαιωνικὲς λαϊκὲς μυθιστορίες (Μεγαλέξανδρος, Βαρλαάμ καὶ Ἰωάσαφ) καὶ τὰ «ἀπόκρυφα» βιβλία. Καὶ ὁ 18ος αἰ. ἔχει νὰ παρουσιάσῃ πολλὰς μεταφράσεις, εἴτε ἑλληνικῶν ἔργων (Πωρικολόγος, Ἐρωτόκριτος κ.ἄ.) εἴτε ἔργων τῆς εὐρωπαϊκῆς, ἀραβικῆς καὶ Ἰνδικῆς λογοτεχνίας, ἀπὸ τὸ πρωτότυπο ἢ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἀπόδοση. Τέλος, ἀναφέρονται τὰ χφφ ποὺ περιέχουν βλαχικὰ ἢ μολδαβικὰ χρονικά, π.χ. τὰ ἔργα τοῦ Miron Costin ἢ τὸ ἀνώνυμο ἔργο «Χρονικὸ τῶν Καντακουζηνῶν» (1290 - 1690).

β) Στὴ συνέχεια ὁ Căndea παρουσιάζει τὶς παλαιές ρουμανικὲς ἐκδόσεις. Ἡ πρώτη ἔντυπη «Λειτουργία» τυπώθηκε στὴ Βλαχία τὸ 1508

1. V. Căndea, *Livres anciens en Roumanie*, Βουκουρέστι 1962, σ. 246

+45 πίνakes + 6 πίν. ἔγχρ. ἐκτὸς κειμένου.

ἀπὸ τὸν μαυροβουνιώτη μοναχὸ Μακάριο σὲ σλαβονικὴ γλῶσσα¹. Στὸ 2ο ἡμισυ τοῦ 16ου αἰ. ὁ διάκονος Κορέσιος ἐγκαταστάθηκε μὲ τὸ τυπογραφεῖο του στὴν Τρανσυλβανία καὶ ἐνισχύθηκε ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τοῦ Brasov, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ προσηλυτίσουν τοὺς Ρουμάνους στὸν λουθηρανισμό. Ἐκεῖ ὁ Κορέσιος ἐτύπωσε πολλὰ ρουμανικὰ βιβλία μὲ θρησκευτικὸ οὐνήθως περιεχόμενο, συνεχίζοντας ἔτσι τὴν φιλολογικὴ παράδοση ποὺ εἶχε ἐγκαινιασθῇ μὲ τὶς χειρόγραφες ρουμανικὲς μεταφράσεις.

Ἰδιαίτερα ἀναπτύχθηκε ἡ ἐκτύπωση βιβλίων στὸν 17ο αἰ. μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ μητροπολίτη Κιέβου Πέτρου Μογίλα². Χάρη στὶς ἐνέργειες τοῦ τελευταίου, ἐξασφαλίσθηκε ἡ προμήθεια τυπογραφικῶν μηχανημάτων καὶ στοιχείων καὶ ἡ ἐπάνδρωση τῶν τυπογραφείων μὲ ἐξασκημένους τεχνίτες. Μεγάλῃ ἀνάπτυξη ἐμφανίζεται καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Κωνσταντίνου Μπρακβοεάνου, μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε ὁ ἴδιος ὁ ἡγεμόνας στὴ ρουμανικὴ παιδεία, καὶ στὴν τυπογραφικὴ δραστηριότητα τοῦ Ἀνθιμου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας. Ὁ Ἀνθιμος ἐτύπωνε βιβλία καὶ σὲ ἄλλες γλῶσσες : ἀραβικά, γεωργιανὰ καὶ ἑλληνικά. Οἱ ἑλληνικὲς του ἐκδόσεις εἶναι ἀξιόλογες, ὅπως π.χ. ὁ «Τόμος Χαράς» (Ρίμνικο 1705) ἢ ἡ «Δογματικὴ πανοπλία» τοῦ Εὐγ. Ζιγαβηνοῦ (Τιργοβίσι 1710) κ.ἄ.

Κέντρο ἑλληνικῆς τυπογραφίας, ἀπὸ τὰ παλαιότερα μάλιστα (μέσα 17ου αἰ.), ὑπῆρξε, ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ Μολδαβία. Ἦδη ἀπὸ τὸ 1642 τυπώνεται στὸ Ἰάσι τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ βιβλίο : ἡ Συνοδικὴ ἐπιστολὴ τοῦ πατριάρχῃ Παρθενίου ἐναντίον τῶν καλβινιστῶν. (Τὸ πλῆθος τῶν ἐκδόσεων στὴν Βλαχία καὶ Μολδαβία, παρακολουθοῦμε εὐκολα ἀπὸ τὲς βιβλιογραφίες τῶν Bianu-Hodos-Simonescu καὶ τοῦ Legrand).

γ) Μεγάλῃ σημασία δίνει ὁ σ. στὴ συλλογὴ τῶν σλαβικῶν κωδίκων γιὰ τὴν μελέτη τῆς ρουμανικῆς παιδείας καὶ γενικώτερα τῆς φιλολογίας καὶ ἱστοριογραφίας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ὅπως εἶδαμε προηγουμένως, ἡ σλαβονικὴ ὑπῆρξε ἡ πρώτη γραπτὴ γλῶσσα στὶς ρουμανικὲς ἐπαρχίες καὶ χρησιμοποιήθηκε, ὅπως ἡ λατινικὴ στὴ Δύση, σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις.

Σλαβονικοὶ κώδικες γραμμένοι σὲ ὀρισμένα κέντρα, ἰδίως τῆς Μολδαβίας, ἐμφανίζουν διαφορὲς στὴν καλλιγραφία καὶ τὴν ὀρθογραφία. Πρόκειται γιὰ ἓνα ξεχωριστὸ τύπο σλαβο-μολδαβικῶν χειρογράφων, τὰ ὁποῖα ἀπόκεινται σὲ πολλὲς βιβλιοθηκὲς τῆς Ρουμανίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διακρίνονται γιὰ τὴν ἐξάίρετη καλλιγραφία καὶ ἱστορήσῃ

1. Ὁ P. P. Panaitescu ἐπιμελήθηκε μιὰ φωτοτυπικὴ ἐκδοση τοῦ ἔργου τοῦ Μακαρίου μὲ τίτλο *Liturghierul lui Macarie* (Βουκουρέστι, 1961), στὴν ὁποία προτάσσει (σ. V-LXII) μελέτη γιὰ τὶς «Ἀπαρχὲς τῆς τυπογραφίας στὶς Ρουμανικὲς χώρες. Ἡ Λειτουργία τοῦ Μακαρίου (1508)». Ἀκολουθεῖ βιβλιογραφία (σ. LXIX-CXXV) σχετικὴ μὲ τὰ

θέματα αὐτὰ ἀπὸ τοὺς Angela καὶ Alexandru Dutu.

2. Γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Πέτρου Μογίλα βλ. P. P. Panaitescu, *O carte necunoscuta a lui Petru Movila dedicata lui Matei Basarab*, στὸ «Omagiul lui P. Constantinescu-Iasi», ἐκδ. Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, Βουκουρέστι 1965, σ. 295-301, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία.

τους. 'Ο σ. μνημονεύει όρισμένα από τὰ πιό παλιά σλαβικά χφφ 13ου και 14ου αϊ., με θρησκευτικό περιεχόμενο και ώραιότατες διακοσμήσεις: τὸ χφ Pomelnicul τῆς μονῆς Μπιστρίτζα (γραμμένο από τὸν 15ο ὡς τὸν 17ο αϊ.), τὸ ὁποῖο περιέχει ἀξιόλογες ιστορικές εἰδήσεις (καταλόγους ὀνομάτων μολδαβῶν ἡγεμόνων και ἱεραρχῶν κ.ἄ.), και τοὺς κώδικες ποὺ ἀντέγραψε ὁ καλλιγράφος μοναχὸς τῆς μονῆς τοῦ Neamt Γαβριήλ στὰ χρόνια 1429 - 1447. Στὰ θρησκευτικά χφφ ὑπάρχονται και ὅσα περιέχουν ὕμνογραφικά ἔργα ρουμάνων λογίων ποὺ φαίνεται ὅτι ἐγράφηκαν ἀρχικά στὰ ἑλληνικά και ὕστερα στὰ σλαβονικά, ὅπως π.χ. τὰ «Pripeale» τοῦ μοναχοῦ Filos (τὸν ὁποῖο οἱ ἱστορικοὶ ἔχουν ταυτίσει με τὸν μεγάλο λογοθέτη Φιλόθεο τῆς αὐλῆς τοῦ Mircea τοῦ Ἀρχαίου, 1381 - 1418). Στὸν 15ο και 16ο αϊ. ἀνήκουν τὰ σλαβικά χφφ με μεταφράσεις ἔργων βυζαντινῶν συγγραφέων (Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἐφραίμ, Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ἰωσήφ Βρυένιος κ.ἄ.), και στὸν 17ο, τρία ἱστορημένα λειτουργικά χφφ. Ἀναφέρεται εἰδικώτερα ἡ σλαβική μετάφραση τοῦ «Συντάγματος» τοῦ Ματθαίου Βλάσταρη, ποὺ ἔγινε τὸ 1472 στὴ Μονὴ τοῦ Neamt : ὁ κώδικας αὐτὸς περιέχει και ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον σλαβο-λατινικὸ λεξικὸ με νομικοὺς ὅρους. Σὲ σλαβικά χφφ περιέχονται ἐπίσης τὰ παλαιότερα χρονικά τῆς Μολδαβίας (π.χ. «Χρονικὸ τῆς Μπιστρίτσας»), τὰ χρονικά τὰ σχετικά με τὴ μεσοβασιλεία τῆς Πολωνίας τοῦ 1572 και ἡ Ἱστορία τοῦ Παΐσιου τοῦ ἐκ Χιλανδαρίου (18ος αϊ.). Στὴν ἴδια συλλογὴ ὑπάρχει και μία σειρά ἀπὸ ἔγγραφα ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἐκστρατεία τοῦ Μεγ. Πέτρου ἐναντίον τοῦ Καρόλου τοῦ 12ου τῆς Σουηδίας και στὴν ἱστορία τοῦ Μαζέππα, Χατμάνου τῶν Κοζάκων (1708 - 1709).

δ) Τὸ πλῆθος τῶν ἑλληνικῶν χφφ τῆς Ρ.Α. μπορεῖ νὰ μᾶς δώση μιὰ σαφὴ εἰκόνα γιὰ τὴν ἀνθήση τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων στὴ Ρουμανία. Ὁ Căndea ἀρχίζει τὴν περιγραφὴ τῆς ἑλληνικῆς συλλογῆς ἀπὸ τὰ χφφ τῆς βυζαντινῆς γραμματείας, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλη φιλογλογική και καλλιτεχνικὴ ἀξία. Μεταξὺ τῶν παλαιότερων μνημονεύει τὸ ms gr 1294 (ἓναν Κανόνα τοῦ ΙΑ' αϊ. με θαυμάσια διακόσμηση), ἓνα ἀντίγραφο τοῦ 17ου αϊ. τοῦ Ἀκάθιστου Ὑμνου και δύο Εὐαγγελιάρια τοῦ 12ου αϊ. Τὰ ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας περιέχονται σὲ χφφ τοῦ 12ου και 13ου αϊ. Παράλληλα μ' αὐτὰ ὑπάρχουν χφφ με ἔργα δυτικῶν συγγραφέων μεταφρασμένα ἑλληνικά (π.χ. τοῦ Αὐγουστίνου, τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη κ.ἄ.). Τὰ ἔργα τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων βρίσκονται σὲ κώδικες τοῦ 16ου, 17ου και 18ου αϊ., ἐνῶ τῶν ἀρχαίων σὲ κώδικες τοῦ 18ου αϊ. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρησίμευαν ὡς διδασκτικά ἐγχειρίδια στὴν Ἡγεμονικὴ Ἀκαδημία τοῦ Βουκουρεστίου, στὴ Σχολὴ τοῦ Ἀγίου Σάββα και ἄλλου, και μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴν ὕλη, ποὺ διδασκόταν στὰ σχολεῖα. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ χφφ με ἔργα ἀρχαίων ἑλλήνων συγγραφέων παραφρασμένα ἢ σχολιασμένα ἀπὸ νεώτερους Ἑλληνες : π.χ. τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλη σὲ παραφράσεις τοῦ

Κορυδαλλέα, ή Ρητορική τοῦ Ἀριστοτέλη με σχόλια τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων κ.ἄ. Ἡ παρουσία τόσων χφφ με ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλη ὀφείλεται στήν εἰσαγωγή στή Βλαχία τῆς διδασκαλίας τοῦ νεοαριστοτελισμοῦ ἀπὸ τὸν Θ. Κορυδαλλέα καὶ μαρτυρεῖ γιὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ Σταγειρίτη στή διαμόρφωση τῆς σκέψης στὶς παρίστριες ἡγεμονίες.

Ἀξιόλογες γιὰ τὴν μελέτη σχετικὰ με τὴν ἐπιρροή τοῦ δυτικοῦ πνεύματος στήν ἀνατολική Εὐρώπη εἶναι οἱ ἑλληνικὲς μεταφράσεις τοῦ 18ου αἰ., ποὺ περιλαμβάνονται στή συλλογή τῆς Ρ.Α., ὅπως π.χ. ἡ Μεταφυσική τοῦ Fr. Chr. Baumeister σὲ μετάφραση τοῦ Δημ. Δάρβαρι, ἢ ἡ Μεταφυσική τοῦ Ant. Genovesi, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Εὐγ. Βούλγαρη. Ὑπάρχει ἐπίσης ἡ μετάφραση τοῦ «Θεάτρου πολιτικοῦ» τοῦ Ambrosius Marlianus ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Ἀβράμιο, ὅπως δηλώνεται στήν ἀρχὴ τῶν δύο χφφ τῆς Ρ.Α. ποὺ περιέχουν τὶς μεταφράσεις του. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε ἀποδοθῇ στὸν ἡγεμόνα Νικόλαο Μαυροκορδάτο, ὁ ὁποῖος φέρεται ὡς μεταφραστής του στὸν τίτλο τοῦ βιβλίου ὅταν πρωτοεκδόθηκε στὴ Λειψία τὸ 1758¹. Τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Ν. Μαυροκορδάτου ἀντιπροσωπεύεται στή συλλογή τῆς Ρ.Α. με τὰ χφφ: «Περὶ καθηκόντων», «Φιλοθέου Πάρεργα» κ.ἄ. Τέλος, σὲ ἑλληνικὲς μεταφράσεις ὑπάρχουν πολλὰ ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ σκώτου συγγραφέα τῶν ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰ. J. Barclay².

ε) Οἱ λατινικοὶ κώδικες τῆς μικρῆς συλλογῆς τῆς Ρ.Α. μπῆκαν σχετικὰ ἀργὰ στὸν κύκλο τῆς ρουμανικῆς παιδείας. Μεταξὺ τῶν παλαιότερων εἶναι ἓνα ἀντίγραφο τοῦ 1370 τοῦ «Rationale Divinorum Officiorum», ἔργο τοῦ γάλλου G. Durand (1230 - 1296), τὸ ὁποῖον ἔφθασε στήν Ρουμανία με τοὺς στρατιῶτες, ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στήν πολιορκία τῆς Βιέννης τὸ 1683. Ἄλλο ἀξιόλογο χφ τοῦ 15ου αἰ., περιέχει τὰ (ἀνέκδοτα) Σχόλια στὰ Ἐπιγράμματα τοῦ Ἀγίου Παύλου ἀπὸ τὸν Ἀγ. Bonaventura. Ἐπίσης στὸν Codex Bandinus, ὁ ὁποῖος ἐκδόθηκε τὸ 1895 ἀπὸ τὸν V. A. Urechia βρίσκονται πολὺτιμες εἰδήσεις γιὰ τὶς ρουμανικὲς ἐπαρχίες στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ., εἰδήσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν διήγηση τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ ἰταλοῦ Marco Bandini τὸ 1646.

1. Ἀριάδνη Καμαριανοῦ, *Traducerea greaca a «Teatrului politic» atribuita gresit lui N. Mavrocordat, si versiunile românești*, «Revista Istorică Română» 11-12 (1941-1942), Βουκουρέστι 1943, σ. 233-247. Πρὸς Δημ. Β. Οἰκονομίδης, Ioan Avramie, «Biserica Ortodoxa Română», 62 (1944) σ. 16-18, καὶ τοῦ ἴδιου, Ἰωάννης Ἀβράμιοσ ὁ Κρῆς, «Ἀθηνᾶ», 54 (1950) σ. 77-9. Ὁ Κ. Ε. Χατζηστεφάνου, *Θέατρον Πολιτικόν*, «Κυπριακαὶ Σπουδαί», 25 (1961), σ. 133-143, δὲν χρησιμοποίησε τὶς πάρα πᾶνω μελέτες.

2. Παραθέτουμε τοὺς καταλόγους τῶν

ρουμανικῶν, ἑλληνικῶν καὶ σλαβικῶν χειρογράφων στοὺς ὁποῖους παραπέμπει ὁ σ. γιὰ τὴν πληρέστερη γνώση τοῦ θέματος: I. Bianu, R. Caracas, G. Nicolaiasa, *Catalogul manuscriselor românești*, τ. 1-3 Βουκουρέστι-Κραϊόβα, 1907-1931. (Οἱ τόμοι 4 κ.ἑ. ἐτοιμάζονται). C. Litzica, *Catalogul manuscriselor grecești*, τ. 1, Βουκουρέστι, 1909. (Ὁ 2ος τόμος ἀπὸ τὸν Ν. Καμαριανό, 1940. Ὁ 3ος τόμος ἐτοιμάζεται). P. P. Panaitescu, *Catalogul manuscriselor slave* τ. 1, 1959. (Οἱ τόμοι 2 καὶ 3 τυπώνονται).

στ) Τέλος, ἡ ἕκτη κατηγορία ἀφορᾷ στὶς σπάνιες ἐκδόσεις τῶν ξένων (μὴ ρουμανικῶν) βιβλίων, τὰ ὁποῖα περιέχονται στὴν Βιβλιοθήκη τῆς Ρ.Α. Ἀναφέρονται τ' ἀρχέτυπα, οἱ ἐκδόσεις τοῦ Ἰλδου Μανούτιου καὶ τὸ «Liber Chronicarum» ἢ «Chronicon Mundi» τοῦ γερμανοῦ Hartmann Schedel, τυπωμένο στὴ Νυρεμβέργη τὸ 1493, στὸ ὁποῖο περιγράφονται, περιληπτικὰ καὶ μὲ μιὰ δόση φαντασίας, γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ρουμανικὲς ἐπαρχίες. Στὴ συνέχεια παρουσιάζονται τὰ παλαιότυπα ἢ οἱ μεταγενέστερες σπάνιες ἐκδόσεις, ποὺ ἀνῆκαν κάποτε σὲ γνωστοὺς λογίους, ὅπως διακρίνεται ἀπὸ τὰ ex libris ἢ τὶς αὐτόγραφες σημειώσεις, ποὺ σώζονται στ' ἀντίτυπα. Μερικὰ ἀπὸ αὐτά, φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ στόλνικου Κων. Καντακουζηνοῦ (τέλη 17ου αἰ.), τοῦ μητροπολίτη Δοσιθέου, τοῦ Δημ. Καντεμὶρ ἢ τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου (18ος αἰ.) κ.ἄ.

Τὴν ἐκδόσή του αὐτὴ, ὁ V. Căndea συνοδεύει μὲ φωτογραφίες εἴτε ἀπὸ τοὺς κώδικες (διάφορα εἶδη γραφῶν, μικρογραφίες) εἴτε ἀπὸ τὰ ἔντυπα (σελίδες τίτλου, χαλκογραφίες ἢ δείγματα αὐτογράφων τῶν κτητόρων) δίνοντας ἔτσι μιὰ ὥραία εἰκόνα τῶν θησαυρῶν τῆς Ρ.Α., οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσο χρήσιμοι καὶ στὴ μελέτῃ τῆς νεώτερης ἐλληνικῆς παιδείας.

Λουκία Δρούλια

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΑΝΑ - ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἄν τὰ σημειώματα ποὺ καταχωρίζονται στὴν θέση αὐτὴν μπορούσαν νὰ ἐμφανίζονται σὰν τὰ κηρύγματα, θὰ εἰταίριαζε νὰ ἐπιγράψουμε ἐδῶ τὰ λόγια τοῦ Πασκάλ: «δὲν θὰ μὲ ἀναζητοῦσες ἂν δὲν μὲ εἶχες βρεῖ». Τοῦτο μοιάζει νὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἐπιστήμης μας, ἴσως τῆς κάθε ἐπιστήμης· τὰ χαρτιά, χειρόγραφα ἢ ἔντυπα, τὰ κάθε λογῆς μνημεῖα, δὲν μιλοῦν ἂν δὲν τοὺς θέσουμε ἐρωτήματα, ἀλλὰ ἡ ἐρώτηση προϋποθέτει κιόλας κάποια διαμόρφωση εἰδήσεων μέσα στὸν νοῦ μας, ἢ ὁποῖα προκαλεῖ τὴν ἀνάγκη γιὰ κάποια συμπλήρωση. Ἔτσι πλησιάζουμε, ἔτσι πρέπει νὰ πλησιάζουμε, πρὸς τὸ ὕλικο τῆς ἐπιστήμης μας, προκειμένου νὰ θέλουμε καὶ νὰ ἐπιτυχαίνουμε τὴν ἀξιοποίησή του. Ἡ ἰδέα ὅτι μπορούμε νὰ στέκουμε παθητικὰ ἐμπρὸς στὸν κινούμενο κόσμον τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ νὰ ἀθροίζουμε ἐντυπώσεις ποὺ νὰ καταλήξουν νὰ γίνουν ἐπιστήμη, εἶναι σφαλερή.

Ἡ ἐπιστήμη μας προχωρεῖ μὲ διαδοχικὲς προσεγγίσεις, δηλαδὴ μὲ διαδοχικὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν πείρα μας καὶ μὲ τὴν